

D ů v o d y:

Podle § 15 (3) zákona o nekalé soutěži nejsou další žaloby proti téže osobě pro totéž jednání přípustné, jakmile byla věc u příslušného soudu zahájena nebo právoplatně rozhodnuta. § 15 (3), užívající přesných výrazů procesního práva, je sám, podobně jako §§ 21, 22 a j. zákona, předpisem procesního, nikoli hmotného práva. Jest proto vyložiti pojmy »včc zahájena nebo právoplatně rozhodnuta« jen podle procesního práva, a to, pokud jde o zahájení věci, podle § 232 c. ř. s., podle něhož nastává právní zahájení rozepře doručením žalobního spisu žalovanému. Nelze proto odmítnouti žaloby podané nebo došlé před doručením první žaloby, neboť přípustnost žaloby jest posouditi podle doby, kdy byla podána nebo došla na soud. Tím nebude zmařen účel § 15 (3) zákona, neboť není oprávněna obava, že by se od podání až do doručení první žaloby sešlo u soudu takové množství žalob proti téže osobě a pro totéž jednání nekalé soutěže, že by žalovanému vzešly zbytečné útraty. O další ochranu žalovaného zákonodárci nešlo.

Čís. 9216.

Trest pro svévoli podle § 528, druhý odstavec, c. ř. s. může uložit jen ten soud, jenž rozhoduje o rekursu do usnesení soudu druhé stolice, nikoliv sám soud druhé stolice.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, R I 742/29.)

Rekursní soud odmítl dovolací rekurs jako nepřípustný a uložil právnímu zástupci dovolacího rekurenta pokutu pro svévoli.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, pokud jím byla uložena pokuta pro svévoli.

D ů v o d y:

Podle § 528 druhý odstavec c. ř. s. má býti stěžovateli nebo podle okolností jeho advokátu uložen trest pro svévoli, shledá-li rekursní soud, že rekurs do usnesení soudu druhé stolice byl podán svévolně nebo jenom k vůli průtahu věci. Ze slov »shledá-li rekursní soud, že rekurs do usnesení soudu druhé stolice atd.« jest patrno, že trest pro svévoli může uložiti jen ten soud, který rozhoduje o rekursu do usnesení soudu druhé stolice, nikoli soud druhé stolice sám. Že tento výklad § 528 druhý odstavec c. ř. s. odpovídá též historickému vzniku tohoto zákonného ustanovení, dovedil na základě materiálů k civilnímu soudnímu řádu podrobně již bývalý nejvyšší soud ve Vídni v rozhodnutí uveřejněném v Nowakově sbírce čís. 1067, s nímž se stotožňuje i tento nejvyšší soud.